

Το δημόσιο χρέος είναι ένα πολυσύνθετο ζήτημα με μεγάλη ποικιλία συμβάσεων που έχουν συναφθεί με διαφορετικούς όρους σε διαφορετικούς χρόνους και με ελάχιστη διαφάνεια. Ουδέποτε, μέχρι το πολύ πρόσφατο παρελθόν τουλάχιστον, ακούσαμε από κάποιον Έλληνα βουλευτή ή το κόμμα του να ζητάει διευκρινίσεις για τέτοιου είδους δανειακές συμβάσεις, έστω κι αν καταψήφιζαν τους προϋπολογισμούς του Ελληνικού κράτους.

Ήδη από το 1927 έχει εισαχθεί στο διεθνές δίκαιο η έννοια του ειδεχθούς χρέους (Odious Debt) που εν ολίγοις αφορά στη διαχείριση δημόσιου χρέους η σύναψη του οποίου έχει παράξει αποτελέσματα κατά του δημόσιου συμφέροντος. Κατά διασταλτική ερμηνεία, η έννοια του ειδεχθούς χρέους έχει χρησιμοποιηθεί σε απόπειρες καταγγελίας δανειακών συμβάσεων, η σύναψη των οποίων έχει γεννήσει ποινικά ή άδικα ή ακόμα και αρνητικά για το οικολογικό περιβάλλον αποτελέσματα.

Αρκετά ζητήματα που θα μπορούσαν λογικά να εμπίπτουν στις προβλέψεις περί ειδεχθούς χρέους, όπως η εξοντωτική για τα δημόσια οικονομικά της Ελλάδας διάθεση κονδυλίων από όλες ανεξαιρέτως τις κυβερνήσεις για εξοπλισμούς έναντι «ορατών τε και αοράτων» κινδύνων ή οι υπερτιμολογήσεις αγαθών και υπηρεσιών (βλ. π.χ. Siemens, Goldman Sachs, διάφορες συμβάσεις παραχώρησης, Ολυμπιακοί Αγώνες, η λίστα είναι μακροσκελέστατη και δεν προτίθεται να επεκταθώ) έχουν ήδη σποραδικά σχολιασθεί από έγκριτους και ειδικότερους από μένα αρθρογράφους τόσο στον Ελληνικό όσο και τον διεθνή Τύπο.

Ένα θέμα που δεν έχει υποπέσει στην αντίληψή μου να έχει θιχτεί, αφορά το γεγονός ότι η Ελλάδα, πριν από την υιοθέτηση του ευρώ, δανειζόταν ασφαλώς και σε ξένα νομίσματα αλλά ένα σημαντικό μέρος του δημόσιου δανεισμού γινόταν σε δραχμές. Τα δραχμικά δάνεια της εποχής είχαν πολύ υψηλότερα επιτόκια σε σχέση με τα επιτόκια των δανείων με ρήτρα ξένων νομισμάτων για λόγους αυτονόητους στους επαίοντες περί τα χρηματοοικονομικά:

Πρόκειται για λόγους σχετικούς, κυρίως, με την τιμολόγηση του κινδύνου διολίσθησης ή υποτίμησης ενός ασθενούς νομίσματος όπως ήταν δραχμή σε σχέση με ένα "σκληρό" νόμισμα όπως είναι το δολάριο ή το ευρώ.

Αναρωτιέμαι αν τα επιτόκια του μέρους αυτών των δραχμικών δανείων που αποπληρώθηκαν κι ενδεχομένως θα αποπληρωθούν ακόμα και τις επόμενες μέρες με τα χρήματα της «πέμπτης δόσης» σε ευρώ, αποδόθηκαν στους δανειστές με προσαρμοσμένα προς τα κάτω επιτόκια, εφόσον εξέλειπε πλέον ο δραχμικός συναλλαγματικός κίνδυνος. Αυτή, νομίζω, είναι μια ενδιαφέρουσα ερώτηση προς τον συμπολίτη μας κ. Χριστοδουλάκη που διαχειρίστηκε ως υπουργός Οικονομικών την μετάπτωση από την δραχμή στο ευρώ. Έχω θέσει αυτό το συγκεκριμένο ερώτημα σε πολλούς ειδικούς, μεταξύ αυτών και σε δύο πανεπιστημιακούς δασκάλους της οικονομικής που ζουν, μάλιστα, στην πόλη μας. Δεν έχω βρει κανέναν που να γνωρίζει την απάντηση. Αναρωτιέμαι αν η καλή εφημερίδα σας θα μπορούσε να θέσει αυτό το ερώτημα στον κ. Χριστοδουλάκη, όποτε σας δοθεί η δημοσιογραφική ευκαιρία.

Αναρωτιέμαι επίσης πως θα σχολίαζε ο κ. Χριστοδουλάκης την άποψη περί της αναγκαιότητας να ξεκινήσει ένας λογιστικός έλεγχος, δηλαδή μια συστηματική καταγραφή και αποτίμηση της -κατά καθολική πλέον συνείδηση- διαχρονικά καταχρηστικής συμπεριφοράς όλων των ελληνικών κυβερνήσεων και να υπολογιστεί μια τάξη μεγέθους για το μέρος του δημόσιου χρέους που σαν κοινωνία θα έπρεπε να θεωρήσουμε ότι είναι αντικειμενικά ειδεχθές.

Δύο ερωτήσεις προς τον πρώην υπουργό Οικονομικών κ. Χριστοδουλάκη

Συντάχθηκε από τον/την Αλέξανδρος Ι. Κατσανεβάκης

Κυριακή, 03 Ιούλιος 2011 13:49 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 03 Ιούλιος 2011 14:01

**Ευχαριστώ για τη φιλοξενία,
Αλέξανδρος Ι. Κατσανεβάκης**